

Chương 27: Chào Hỏi

(Số từ: 3539)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:25 PM 23/07/2024

Có quy định rằng tất cả học viên phải đối xử bình đẳng với nhau, và thẩm quyền, quyền lực và địa vị mà một người có ở bên ngoài đều vô nghĩa ở Temple.

“Đó, đó là... Đ, Điện hạ...?”

“Thôi nào, cậu nên nói chuyện thoải mái với tôi đi. Quy tắc ở đây là đối xử bình đẳng với mọi người.”

Tuy nhiên, quy tắc này khá khó thực hiện đối với những người có thứ hạng thấp...

Bạn có thể nói chuyện thoải mái với một Hoàng tử chỉ vì cậu ta yêu cầu bạn làm vậy không?

- *Lúc trước khi chúng ta ở Temple, người chắc chắn đã nói chuyện rất thoải mái với ta, haha.*

- *Rốt cuộc thì ngài cũng bảo tôi làm thế mà, hahaha.*

- *Với người, ta trông dễ dãi thế sao?*

Họ sợ một ngày nào đó sẽ có cuộc trò chuyện như thế này.

Tất nhiên, Bertus không phải là loại nhân vật như vậy, mà chỉ là tầng lớp thấp hơn cảm thấy bị đe dọa bởi sự hiện diện của cậu ta mà thôi.

Sau đó, Hội Trưởng Hội Học Sinh thông báo cho chúng tôi về các quy định chung và bảo chúng tôi tham khảo sổ tay hướng dẫn nếu có thắc mắc nào khác.

Chủ yếu là về giờ giới nghiêm, giờ ăn, những thứ có thể và không thể mang vào và khi nào thì thức dậy. Chỉ là một số điều nhỏ nhặt. Chúng tôi được cảnh báo không được đi lang thang sau khi tắt đèn. Tất nhiên, có thể ra ngoài nếu cần thiết, nhưng chúng tôi được bảo là phải chuẩn bị tinh thần bị quản lý mắng nếu họ phát hiện ra.

'Vì các nhân viên có hợp đồng trọn đời với Temple, nếu không đủ quyền lực để tác động đến cả đội ngũ nhân viên của Temple, tốt hơn hết là các bạn nên thức dậy đúng giờ.'

Họ thậm chí còn đưa ra cho chúng tôi lời cảnh báo đáng sợ như thế.

Temple đã chuẩn bị đầy đủ để phản ứng lại việc giáo viên của mình bị áp lực bởi uy quyền của học viên và không thể làm tốt công việc giáo viên của mình.

Ở sảnh bên trái, các học viên gặp nhau lần đầu tiên hôm nay tụ tập lại và nói chuyện với nhau. Tôi ngồi xa hơn một chút và nghe lỏm được họ đang nói chuyện gì.

Bertus là một nhân vật phản diện ản danh ngay từ đầu. Lúc đầu, những anh chàng nóng tính là những người bắt đầu cãi nhau với Lớp B. Bertus ban đầu xuất hiện như một anh chàng tốt bụng ở Lớp A. Cậu ta hòa nhã, không phân biệt đối xử với người khác và tử tế với mọi người ở Lớp B.

Cậu ta thậm chí còn che giấu sự thật rằng mình là Hoàng tử. Cậu ta che giấu danh tính của mình và chỉ ghi danh vào Lớp Royal của Temple với tư cách là một học viên xuất sắc. Sau đó, cậu ta tiết lộ danh tính và tính cách thực sự của mình với nhân vật chính! Đó là cách tôi thiết lập.

Nhưng bây giờ, vì Charlotte thừa nhận nên danh tính của mình nên đã được biết đến. Nói cách khác, sự phát triển mà tôi đã lên kế hoạch trước đó đã tan biến như mây khói.

Mặc dù vậy, nó sẽ không thay đổi khuôn khổ lớn hơn của bối cảnh Học viện này. Đi học, học tập và luyện tập. Mặc dù sự phát triển sẽ khác nhau, nhưng cấu trúc sẽ giống nhau.

“Bình tĩnh nào, bình tĩnh nào. Nếu không, tôi có thể là người bị cảnh cáo đấy? Cậu không lo lắng về điều đó sao?”

“À, ừm, ờm... Vâng, tôi...”

Bertus bảo những học viên gặp khó khăn khi giao tiếp với mình hãy đôi xử thoải mái với nhau, trong khi trêu chọc họ một chút, đúng như những gì tôi đã sắp đặt.

Lớp A, gồm 11 người, không sử dụng ký túc xá riêng cho nam và nữ. Temple tập trung nhiều hơn vào việc phân chia học viên kém và giỏi hơn là phân chia nam và nữ.

Hiện tại, người đang hỏi Hoàng tử về nhiều thứ là Erich de Lafaeri số 9, con trai của Bá Tước Lafaeri. Tôi không nhớ cậu ta có tài năng về Thánh Lực, Kiếm Thuật hay thứ gì khác không, nhưng đó hẳn là tài năng phù hợp với Paladin.

Là một Paladin đầy tham vọng, tôi đã thiết lập cậu ta thành một chàng trai nông cạn. Mạnh mẽ chống lại kẻ yếu và yếu chống lại kẻ mạnh. Đúng là motif điển hình.

Cậu ta là người khinh thường lớp B nhất, cũng là tay sai của Hoàng tử.

Aaa.

Tôi cảm thấy như có ai đó đã chiều chuộng tôi ở đây, vì tôi đã biết trước những diễn biến này. Cảm giác biết được suy nghĩ bên trong của một ai đó vừa tốt vừa cay đắng.

“Cậu đã từng đến Lafaerie chưa? À, tất nhiên là chưa từng đến đó trước đây rồi ha...”

“À, Lafaerie, đó là vùng đất tuyệt vời ở Tây Bắc. Tôi chưa từng đến đó, nhưng tôi biết nơi đó sản xuất ra nho ngon. Tôi vẫn chưa biết uống, nhưng tôi biết vì Hoàng Đế thích uống rượu từ Lafaerie.”

“Q, quaaaa! Cậu biết rõ ha!”

Erich gần như cảm động đến phát khóc chỉ vì Hoàng tử biết về lãnh thổ của mình.

Mặc dù tôi không thấy vấn đề đó có gì đáng chú ý, nhưng khả năng ghi nhớ mọi thứ mà Bertus nhìn thấy và nhớ lại bất kỳ điều gì theo ý muốn thực sự đáng kinh ngạc.

Bertus mỉm cười ngây thơ.

“Thật ra, tôi đã uống vài ngụm mà không cho Hoàng Đế biết.”

“Aaa, t, thật á?”

“Tôi cũng có cảm giác tốt. Xin lỗi, tôi không nhớ rõ lắm.”

“Không, không! Không! C, cảm ơn nhé! N, nhân tiện, cậu đã làm điều đó mà... không để Hoàng Đế biết sao...?”

“Tôi cũng không khác gì cậu đâu á? Tôi cũng lén lút làm những việc tôi muốn làm sau lưng cha mẹ. Sau đó nếu bị bắt gặp, tôi sẽ bị mắng.”

Thật là một tên khốn ghê tởm.

Thật vô lý khi chúng kiến Bertus tạo ra nô lệ đầu tiên của mình ngay trước mắt tôi.

Sau khi nói chuyện một lúc lâu, Bertus đứng dậy và đến gần một người. Họ đi xuống sảnh, lau tóc bằng khăn như thể họ vừa mới tắm xong.

"Xin chào?"

“.....Hử. Cậu có chuyện gì với tôi sao?”

“Cậu không muốn tìm hiểu thêm về các bạn cùng lớp của mình sao? Tôi là Bertus. Hân hạnh được gặp cậu. Tôi đã gặp cậu trước đó, cậu là số 2, đúng không?”

“...Ừm.”

“Tôi chỉ muốn giới thiệu bản thân mình một cách chính thức thôi.”

Một cô gái có mái tóc và đôi mắt đen. Mặc dù đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô nàng, nhưng tôi biết chính xác cô là ai.

“Ellen.”

Cô gái cố gắng đi ngang qua Bertus ngay sau khi nói điều đó.

“Hử? Vậy thôi à?”

“.....”

"Tôi biết cậu đấy."

Bertus mỉm cười ngượng ngùng và đưa tay về phía cô.

“Tôi đã nghe nói rồi. Đừng lo lắng.”

Cô gái tự giới thiệu mình là Ellen nhìn Bertus trước khi nắm lấy tay cậu ta.

“Tôi xin lỗi. Tất nhiên cậu phải là người số 1. Tôi đoán là có một số người xen vào chuyện này. Tôi thực sự muốn xin lỗi cậu vì đã thay thế vị trí này.”

Bertus nói như thể cậu ta biết điều gì đó về Ellen.

“.....Tôi không quan tâm.”

Nói xong, Ellen hất tóc và bước về phía nhà hàng.

“Này, cậu có nghe không?... Cậu ấy được cho là số 1...”

“Ừm. Đúng rồi.”

Một cô gái được cho là số 1 đã bị đẩy xuống vị trí số 2 vì Bertus.

Cô tự giới thiệu mình tên là Ellen, nhưng Bertus biết rằng cô gái này đang che giấu điều gì đó.

Tất nhiên, tôi cũng biết vì đó là một phần của câu chuyện chính.

Cái cô giấu chính là tên thật của mình. Chính xác là họ của cô nàng.

Ellen Artorius.

Cô là em gái của Anh Hùng Artorius.

Ellen Artorius.

Nếu Bertus là nhân vật phản diện có tài năng nhỉnh hơn nhân vật chính một chút thì Ellen Artorius lại là một thế lực mà nhân vật chính thậm chí không dám nhìn tới.

Vì thế, cô chính là đối thủ thực sự của nhân vật chính.

Mặc dù cô tụt xuống số 2 lớp A, nhưng thực ra cô sở hữu lượng tài năng to lớn đến mức chỉ gọi cô lên số 1 là không đủ.

Cô có rất nhiều tài năng mà tôi không thể nhớ rõ. Những thứ như Thông Thạo Vũ Khí, Kiểm Soát Mana, Kháng Ma Thuật, Độ Nhạy Tinh Thần, Kháng Siêu Nhiên, Học Nhanh và nhiều hơn nữa.

Cô là một thiên tài và giỏi mọi thứ.

Cô là người được hưởng lợi từ sự sắp đặt đó.

Đó là lý do tại sao Ellen giấu đi lượng tài năng khổng lồ của mình với người ngoài. Rốt cuộc thì đó không phải là một số lượng tài năng bình thường.

Nếu tôi có năng khiếu vô hạn thì Ellen đã được sinh ra với mọi loại tài năng chiến đấu, mặc dù nó không phải là vô hạn.

Nếu Kiếm Thuật là một loại tài năng chỉ dành cho một loại vũ khí, thì Thông Thạo Vũ Khí sẽ là một loại tài năng toàn diện. Điều đó có nghĩa là một người có tài năng cho tất cả các loại vũ khí. Ngay cả khi cô chỉ có tài năng cho một loại vũ khí duy nhất và thêm một loại nữa, cô vẫn có thể vào được Lớp Royal, nhưng việc đếm tài năng của Ellen chỉ là một nhiệm vụ vô nghĩa.

Cô có rất nhiều tài năng mà không ai có thể sánh bằng trong chức nghiệp Chiến Binh. Ngoài khả năng Kháng Ma Thuật, cô còn có thêm một khả năng kháng mà không ai ngoại trừ Ellen có. Cô có tài năng phát triển khả năng Kháng Siêu Nhiên. Để bắt đầu, tôi đã tạo ra cô như một nhân vật giống như một ngọn núi mà nhân vật chính không bao giờ có thể vượt qua, vì vậy tất nhiên cô là một kẻ đột phá mọi giới hạn. Như nghi thức xã giao trong những loại tiểu thuyết này, nhân vật chính cuối cùng sẽ vươn lên đến một cấp độ tương đương với Ellen Artorius.

Bertus đang nhìn theo bóng dáng rời đi của Ellen, người dường như không mấy quan tâm đến mình. Erich nhìn cô với vẻ mặt như thể muốn nói điều gì đó như: "Cái gì? Sao dám phớt lờ Điện hạ?!"

Tôi đã nghe tất cả tên của họ trong phần tự giới thiệu đó, tuy nhiên, mặc dù tôi là người đặt tên cho họ, thành thật mà nói, tôi vẫn không thể nhớ hết tất cả. Anh chàng đó đã làm gì? Hắn có tài năng gì?

Có rất nhiều nhân vật và Ma Vương Đã Chết không phải là tiểu thuyết cuối cùng tôi viết, nên tôi có thể quên.

Bertus chào đón từng người chúng tôi ở sảnh như thể cậu ta đang cố gắng làm quen với chúng tôi, tôi cũng không ngoại lệ.

Trong khi Bertus đang nói, tôi lại cố nhớ lại khuôn mặt và tên của những người còn lại.

“Tôi nghĩ cậu được gọi là Reinhardt. Đúng không?”

“À. Vâng.”

“Chúng ta hãy cùng nhau làm tốt nhé, bạn của tôi.”

Có vẻ như mối quan hệ giữa chúng tôi đã quá tệ để có thể trở thành bạn bè, nhưng, ừm, đó không phải là lý do để hành động quá thiếu thân thiện.

Người mà tôi phải cảnh giác nhất không phải là Bertus. Tôi phải cẩn thận không để Charlotte biết tôi là ai. Dù sao thì Bertus cũng không biết.

Tôi đã đoán một vài điều về việc Charlotte sẽ vào Học viện, nhưng tôi thực sự khá ngạc nhiên khi điều đó thực sự xảy ra.

Tôi phải cẩn thận để không quá nổi bật. Mặc dù Charlotte không biết chắc chắn rằng tôi là ác quỷ, cô biết rằng tôi rất đáng ngờ. Đó là điều tôi nhận thấy trước khi bỏ chạy mà không nói một lời.

Tôi chắc chắn không thoải mái với ý tưởng phải học cùng lớp với Bertus, nhưng học cùng lớp với Charlotte thì nguy hiểm hơn nhiều. Tôi mừng vì mình được vào lớp A.

Đó là...

Đã đến lúc điều đó phải xảy ra.

“Chào mọi người! Rất vui được gặp mọi người!”

Một anh chàng tiến đến sảnh lớp A với vẻ mặt vui vẻ.

“Chúng ta hãy cùng nhau tiến tới trong tương lai nhé!”

Người xếp hạng cuối cùng trong Lớp B và là nhân vật chính, Ludwig, đang tiến về phía sảnh đợi.

Về mặt kỹ thuật, ký túc xá lớp A và B không giới hạn đối với lớp còn lại.

Giống như một quy tắc bất thành văn vậy, nên việc ai đó đi đến ký túc xá của lớp khác không xảy ra thường xuyên. Càng nhiều hơn khi lên lớp.

Đó là bởi vì Lớp A rõ ràng coi Lớp B là thấp kém hơn và Lớp B cũng không thoải mái hoặc đúng hơn là họ không thích Lớp A.

Trên thực tế, khi một người lên lớp, thậm chí không có cách nào để các thành viên trong lớp có thể qua lại giữa hai lớp. Trong một số trường hợp, Lớp B có thể vượt qua Lớp A bằng cách làm

việc chăm chỉ, nhưng điều đó chỉ làm tăng thêm sự khó chịu của Lớp A.

Tất nhiên, đây là ngày đầu tiên mọi người ở đây gia nhập Lớp Royal, nhưng những ai đã theo học tại Temple từ hồi tiểu học đều đã nghe về những sự thật này.

Do đó, không phải là vô lý khi những người ở sảnh lớp A nhìn Ludwig, người lần đầu tiên đến Temple hôm nay và tự hào giới thiệu mình là học sinh số 11 của lớp B, với vẻ mặt như muốn hỏi 'Tên khốn đó bị sao vậy?'.

Đó là sự kiện diễn ra ngay sau phần tự giới thiệu khi vào ký túc xá.

Ludwig vừa ghé qua Lớp A để chào hỏi, nhưng lại nhận được phản ứng khá gay gắt. Hiện tại có 5 người trong sảnh.

Tôi, Bertus, số 9 Erich, số 10 Cayer Vioden, số 4 Harriet de Saint-Owan. Ngoại trừ tôi và Bertus, mọi người đều cau mày nhìn cậu ta. Sau đó Ludwig sẵn sàng đưa tay ra với Bertus.

“Thật vinh dự, Hoàng tử! Chúng ta hãy cùng nhau cố gắng nhé!”

“Okay, Ludwig. Đừng gọi tôi là Hoàng tử. Như thế là vi phạm quy định.”

“Vâng! Bertus!”

Bertus mỉm cười hiền hậu và nắm lấy tay cậu ta. Mọi người nhìn cảnh tượng đó với sự kinh ngạc hơn nữa. Giống như chứng kiến một tình bạn chỉ có 1% khả năng xảy ra, đang diễn ra ngay trước mắt họ.

Hoàng tử cũng có tính cách tốt.

Tôi cảm thấy như mình có thể nghe thấy những giọng nói nói như vậy từ khắp mọi nơi. Sau khi bắt tay Bertus, Ludwig cũng chào những người khác.

“Ồ, chúng ta lại gặp nhau rồi, Reinhardt”

“Phải ha.”

“Chúng ta hãy cố gắng hết sức nhé!”

“Ồ, cậu cũng vậy.”

Đừng nổi bật. Hãy chỉ thể hiện phản ứng trung lập.

Erich bắt tay Ludwig, mặc dù cậu ta khá im lặng. Cayer số 10 chỉ thở dài kinh ngạc và nắm lấy tay cậu ta.

“...Này, ra khỏi đây ngay.”

“Hử?”

“Cút khỏi đây. Đây là ký túc xá lớp A.”

Tuy nhiên, số 4 Harriet de Saint-Owan đã thắng thắn với Ludwig.

“Aaa, vậy là... t, tôi không thể đến đây được sao?”

Ludwig có vẻ ngượng ngùng khi nói điều đó. Harriet thở dài.

“Tôi không biết tại sao cậu lại không được phép vào đây.”

Harriet lại thở dài và chỉ vào hành lang nơi Ludwig đi vào.

“Nhưng cảm giác thật tệ khi một số người lớp B đi lang thang vào và ra lớp A.”

“.....Aa, Aaa...”

“Nếu hiểu rồi thì đi đi.”

“À... P, phải rồi. Tôi xin lỗi...”

Ludwig quay lại với vẻ mặt bối rối.

“Nào nào. Chúng ta không phải đều là bạn bè sao?”

Bertus xuất hiện để giải cứu Ludwig khỏi rắc rối. Khuôn mặt của Harriet đỏ bừng vì cô không ngờ Bertus sẽ bước ra.

“C, ch... Chuyện đó... Aaa...”

Sự bối rối, lúng túng tìm lời, hoàn toàn trái ngược với vẻ mặt độc địa mà cô đã thể hiện trước đó. Tôi đoán cô không bao giờ nghĩ rằng Hoàng tử sẽ bao che cho anh chàng đó.

Harriet de Saint-Owan.

Công Chúa Công Quốc Saint-Owan. Là Công chúa của một trong những Công Quốc thuộc Đế Quốc, cô phải tạo ấn tượng tốt với Hoàng tử.

Anh chàng đó là một thường dân không có họ và cậu ta đã táo bạo dám đến đây với tư cách là một học viên lớp B, vì vậy cô đã khó chịu và mất bình tĩnh, tuy nhiên khi Bertus bước vào, cô đã rất im lặng.

Tất nhiên, Bertus không tiết lộ rằng cậu ta là Hoàng tử trong bản gốc, nhưng cậu ta đã khiến cô choáng ngợp với bầu không khí của mình.

Thật ngạc nhiên khi sự phát triển ban đầu vẫn như vậy, mặc dù một số thứ đã thay đổi.

“Ludwig, chúng ta có một số người bạn nhạy cảm ở đây, vì vậy hãy cẩn thận hơn trong tương lai. Nếu cậu có điều gì muốn nói với chúng tôi, cậu có thể sử dụng máy nhắn tin và nếu cậu không biết cách sử dụng, tôi sẽ chỉ cho cậu.”

“O, ồ. Ồm... Cảm ơn nhé.”

Bertus bước ra khỏi sảnh với Ludwig cười toe toét nhưng hơi choáng váng. Khuôn mặt của Harriet vẫn đỏ và cô không thể thốt ra một từ nào.

Cô thường sống với cái mũi hếch lên trời, vì vậy cô hoàn toàn quên mất rằng có một Hoàng tử bên cạnh mình. Cô chỉ giả vờ bình tĩnh, dù sao thì cô cũng chỉ nghe nói đến Temple và đây là ngày đầu tiên của cô ở đây.

Nhân tiện, đột nhiên thấy một người lớp B ở đây có đáng sợ không? Thôi được, dù sao thì mặc dù cô hơi ngốc, nhưng vẫn xếp số 4.

Tài năng chính của cô là 'Ma Pháp'.

Nếu như Thông Thạo Vũ Khí là một tài năng toàn diện thì 'Ma Pháp' cũng thuộc loại tương tự.

Có một người ở Lớp B có hai tài năng ma thuật là 'Giả Kim Thuật' và 'Quyển Rũ'. So sánh mà nói, tài năng toàn diện của cô

gái đó, Ma Pháp, là một sự nâng cấp lớn so với tài năng mà người ở Lớp B có.

Dù sao thì cô cũng được ban tặng khả năng có thể thành thạo mọi loại ma thuật, bất kể trường phái hay lĩnh vực nào. Cô không phải là người được xếp số 4 mà không có lý do. Tất nhiên, biết rằng vẫn còn 3 người nữa ở trên cô đã là điều tuyệt vời rồi.

“Hoàng tử có tính cách rất tốt...”

Erich đang ngưỡng mộ, gọi Hoàng tử Bertus một lần nữa mà không hề nhận ra. “Cậu không nghĩ vậy sao?”

Erich nhìn tôi như thể cậu ta đang yêu cầu tôi đồng ý. Ban đầu, cậu ta phải hỏi người khác, đúng không?

“.....Phải ha.”

Nhìn như vậy, dù bên trong có thối nát đến đâu, thì bên ngoài cậu ta vẫn có vẻ là một người tốt. Ngay cả tôi, người biết rõ bản chất thật của cậu ta, cũng không thể tin được.

Cậu ta giỏi giả vờ đến mức có thể lừa dối cả tôi, người sáng tạo ra đương sự. Thật là một điều tuyệt vời.

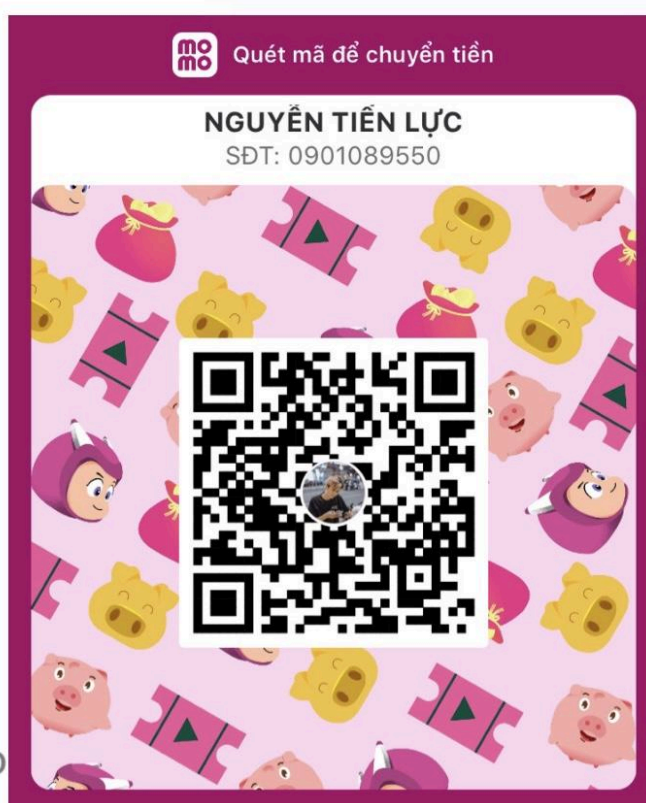
[Bạn đã đạt được thành tựu 'Ngày Đầu Tiên Ở Temple'.]

[Bạn đã nhận được 100 Điểm Thành Tích.]

Tôi không biết là do tôi thấy sự kiện với Ludwig hay đây là phần thưởng cho việc vượt qua ngày một cách an toàn, nhưng tôi đã nhận được một số Điểm Thành Tích.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

**THẤY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:**

Thanks For Reading